

Arrest

nr. 237 473 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 18 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger, geboren op (...) in Krivoy Rog, waar u gedurende uw hele leven hebt gewoond. U vervulde uw legerdienst meer dan 10 jaar geleden. U heeft sinds ongeveer 10 jaar geleden een relatie met uw partner F. N. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) en werd op 30 april 2011 vader van uw dochter A. V. (...).

In de lente van 2015 kreeg u voor de eerste maal een oproepingsbrief in het kader van een mobilisatie van reservisten. Deze convocatie werd gestuurd naar het adres van uw ouders, waar u niet woonachtig was. Er werden in de loop van 2015-2016 nog twee of drie oproepingsbrieven naar het adres van uw

ouders gestuurd. U gaf hier geen gevolg aan. U wou niet aan de oorlog deelnemen omdat u uw eigen leven niet wou verliezen, geen mensen wou doden, noch wou vechten tegen uw eigen volk. In april 2017 ontving u voor de eerste maal een oproepingsbrief op uw eigen adres. Omdat er toen een massamobilisatie aan de gang was en mensen zelfs vanop straat werden meegenomen, wendde u zich tot een kennis die u een visum voor Polen bezorgde via de versnelde procedure. U reisde begin mei met het openbaar vervoer vanuit Krivoy Rog naar Warschau. Daar werd u opgepikt door een vriend die u met zijn wagen naar België bracht. U verbleef ongeveer een half jaar in België. In deze periode werden uw partner N. (...) en uw dochter lastig gevallen door mensen van het militair commissariaat die bij hen langskwamen en N. (...) vertelden dat u moest gaan vechten. Toen N. (...) ongeveer een maand geen problemen meer had gekend, vertelde zij u dat de situatie gestabiliseerd was en vroeg zij u naar Oekraïne terug te keren. N. (...) en uw dochter reisden naar België met de wagen en bleven ongeveer een week bij u. Eind oktober 2017, reisden jullie terug naar Oekraïne. Jullie verbleven op hetzelfde adres als voor jullie vertrek.

Enkele dagen na uw terugkomst in Oekraïne vond u opnieuw een oproepingsbrief in uw brievenbus. U besteedde hier geen aandacht aan omdat het rustig was in het land. Toen u enkele dagen later terugkwam van de winkel zag u twee militairen bij uw voordeur staan. Wanneer u dichterbij kwam, wezen zij in uw richting. U begon te rennen en liep weg naar uw buitenverblijf dat een 3-4tal km buiten Krivoy Rog lag. U verwittigde N. (...) en regelde uw vlucht. Enkele dagen later verliet u Krivoy Rog opnieuw. U reisde naar de luchthaven van Borispol waar u het vliegtuig naar Brussel nam. U kwam in België aan op 7 november 2017.

N. (...) en uw dochter bleven achter in Oekraïne. In de periode na uw vertrek werden uw partner en dochter opnieuw lastig gevallen. Er werd in het midden van de nacht aan de deur gebeld, er werden dingen op de deur geschreven,... N. (...) ging omwille hiervan periodisch bij haar ouders of bij vrienden wonen. Er kwamen twee oproepingsbrieven op uw naam in april en in mei 2018. In augustus 2018 verdween uw dochter toen zij in één van de buurttuinen verstoppertje aan het spelen was. Zij werd enkele uren later terug gevonden, ongedeerd, maar met een dreigbrief in haar zak, waarin gerefereerd werd naar het feit dat u niet zou hebben gestreden in de oorlog in Oekraïne. Drie dagen later vertrokken N. (...) en uw dochter uit Oekraïne. Zij kwamen in België aan op 17 augustus 2018. U en uw partner dienden samen een verzoek tot internationale bescherming in op 21 september 2018.

Na uw vertrek uit Oekraïne, kwamen de mensen die u vervolgden bij uw ouders langs. Zij vertelden hen dat u zich moest aanmelden bij het militair commissariaat.

Op 27 februari 2019 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenzaken bevestigd op 2 september 2019 (arrestnummer 225593).

Zonder België te hebben verlaten dienden u en uw partner F. N. (...) (CGVS N. (...), O.V. N. (...)) voor de tweede maal een verzoek tot internationale bescherming in op 3 oktober 2019. In het kader van uw huidige verzoek tot internationale bescherming verklaarde u dat u problemen zou hebben met de autoriteiten en dat u veroordeeld en opgesloten zou worden als deserteur. U legde twee documenten voor van het militair commissariaat: één waarop staat dat u zich op 6 juni 2019 moest aanmelden voor mobilisering, één waarop staat dat u werd opgeroepen voor een medische controle op 25 oktober 2019.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw eerste verzoek tot internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de verklaringen die u aflegde in verband met uw oproepingen voor de mobilisatie niet overeenstemden met de beschikbare landinfo, omdat er

verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen werden opgemerkt en omdat uw gedrag allerm minst in overeenstemming was met uw voorgehouden vrees. Deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg staat de beoordeling ervan vast en mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Er dient immers opgemerkt te worden dat u uw huidige verklaringen baseert op dezelfde motieven die u in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming heeft aangehaald. Zo verklaarde u immers uitdrukkelijk dat uw nieuwe elementen verband houden met uw eerdere verzoek. U herhaalde de problemen die u en uw vrouw in het verleden in Oekraïne zouden hebben gehad (nl. dat uw vrouw na uw vertrek werd lastig gevallen door mensen in burger en in uniform die op zoek waren naar u, dat ze telefoons kreeg, dat uw dochter ontvoerd werd, dat er ook na het vertrek van uw vrouw mensen bij uw ouders langskwamen,...). Er zouden meerdere oproepingen gestuurd zijn geweest, waarvan u twee recente bewijzen voorlegde. In een van deze attesten werd vermeld dat – indien u zich niet zou aanmelden – uw dossier zou overgemaakt worden aan het parket. Uw ouders namen een advocaat onder de arm die ontdekte dat uw dossier ondertussen werd overgemaakt aan het parket. Hier heeft u echter geen documenten van (verklaringen MVA nr. 15, 17, 20). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek echter louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De twee oproepingsbrieven die u voorlegde veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Hierbij dient te worden opgemerkt dat Oekraïne gekenmerkt wordt door een hoge graad van corruptie – in de ranking van Transparency International staat Oekraïne op een 120ste plaats van 180 landen, en behaalt ze een score van 32 op een schaal van 100 waarbij 0 staat voor zeer corrupt en 100 voor nietcorrupt – wat verder afbreuk doet aan de bewijswaarde van deze documenten.

In verband met de vrees voor uw dochter – u verklaart dat u vreest dat zij bij terugkeer naar Oekraïne erge dingen gaat meemaken zoals zij voordien reeds heeft meegemaakt en dat jullie tevergeefs op zoek zijn naar een psycholoog of psychiater aangezien zij hysterisch kan worden en nachtmerries heeft (verklaringen MVA nr. 21) – dient opgemerkt te worden dat reeds tijdens uw vorige verzoek tot internationale bescherming twijfels geplaast werden bij de geloofwaardigheid van de ontvoering van uw dochter gezien u die koppelde aan uw eigen, ongeloofwaardig bevonden vrees en gezien u deze gebeurtenis met geen enkel document kon staven. Evenmin leggen jullie tijdens jullie huidige verzoek tot internationale bescherming enig document voor in verband met deze gebeurtenis of in verband met de medische/psychische problemen van jullie dochter.

Wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Krivoy Rog

(provincie Dnipropetrovsk) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflictgerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door nietregeringsgebonden groeperingen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de partner van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als voorgehouden door eerste verzoekende partij.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, § 3, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens menen zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2019 waarbij hun volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen van 21 september 2018 door verwerende partij bij beslissing van 27 februari 2019 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Er werd geoordeeld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen enkel geloof kan worden gehecht gezien (i) de verklaringen die eerste verzoekende partij aflegde in verband met haar oproepingen voor de mobilisatie niet overeenstemden met de beschikbare landinfo; (ii) er verschillende tegenstrijdigheden werden opgemerkt tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij; en (iii) het gedrag van eerste verzoekende partij allerminst in overeenstemming was met de door haar voorgehouden vrees. Deze motieven werden bevestigd bij arrest nr. 225.593 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2019, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partijen geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot hun vorige verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partijen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen. Verzoekende partijen kunnen dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun onderhavig verzoek om internationale bescherming steunen op het feit dat zij nog steeds niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalden in het kader van hun vorige verzoek.

2.2.5. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. Immers wordt op uitgebreide wijze vastgesteld dat (i) het gegeven dat verzoekende partijen naar aanleiding van hun huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde geloofwaardigheid; (ii) geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de twee oproepingsbrieven die zij in het kader van hun huidig verzoek neerleggen aangezien documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*, en verder afbreuk wordt gedaan aan de bewijswaarde van deze documenten gelet op de vaststelling dat Oekraïne gekenmerkt wordt door een hoge graad van corruptie; (iii) wat betreft de vrees voor hun dochter, reeds bij hun vorig verzoek twijfels geplaatst werden bij de geloofwaardigheid van de ontvoering van hun dochter gezien deze gekoppeld was aan de eigen, ongeloofwaardig bevonden vrees en deze op geen enkele wijze met enig document gestaafd werd, en verzoekende partijen ook tijdens hun huidig verzoek geen enkel document voorleggen in verband met deze gebeurtenis of in verband met de medische/psychische problemen van hun dochter; (iv) wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de

toekenning van de subsidiaire bescherming en dat een individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming zich dan ook opdringt waarbij de verzoeker zijn vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade *in concreto* dient aan te tonen, alwaar verzoekende partijen in gebreke blijven; en (v) wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Krivoy Rog (provincie Dnipropetrovsk), waarvan verzoekende partijen afkomstig zijn, deze situatie op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als een situatie van willekeurig geweld ingevolge van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen argumenten aanbrengen die de motieven van de bestreden beslissingen op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.6.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de door hen bijgebrachte documenten, betogen verzoekende partijen dat een loutere verwijzing naar het feit dat de verklaringen van verzoekende partijen ongeloofwaardig werden geacht en naar de corruptie in Oekraïne verwerende partij niet ontslaat van de verplichting om de echtheid van de door hen bijgebrachte originele documenten te onderzoeken, dat deze argumenten stereotiep zijn en dat verwerende partij de mogelijkheid had contact op te nemen met de Oekraïense autoriteiten en/of hun advocaat om hun verklaringen te verifiëren.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vooreerst vast dat verzoekende partijen in desbetreffend betoog er ten onrechte vanuit blijken te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*, en dat bovendien de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook relatief is gelet op de corruptie in Oekraïne.

Waar verzoekende partij nog meent dat verwerende partij contact had moeten opnemen met de Oekraïense autoriteiten en/of hun advocaat om hun verklaringen te verifiëren, wijst de Raad erop dat, nog daargelaten het feit dat het vertrouwelijk karakter van de procedure van internationale bescherming verwerende partij verhindert contact op te nemen met de Oekraïense autoriteiten waarvoor verzoekende partijen stellen te vrezen, er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal met de Oekraïense autoriteiten en/of de Oekraïense advocaat van verzoekende partijen contact had moeten opnemen.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. De Raad onderstreept dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op individuele wijze dient te worden beoordeeld.

2.2.8. Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partijen dat verwerende partij telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekende partijen weerhoudt, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft daar verzoekende partijen niet aantonen welke elementen volgens hen voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden.

2.2.9.1. Ten slotte voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog twee nieuwe documenten. Het betreft een document waaruit moet blijken dat een procedure tegen eerste verzoekende partij werd ingeleid omdat zij niet gereageerd heeft op de verschillende oproepingsbrieven (bijlage 4 van het verzoekschrift) en een attest van hun Oekraïense advocaat (bijlage 5 van het verzoekschrift). Tevens voegen zij de enveloppe waarmee deze documenten werden verstuurd als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlage 6).

2.2.9.2. De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken evenmin beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Wat betreft het document afkomstig van het Oekraïense ministerie van defensie (bijlage 4 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad vooreerst dat hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend nu het slechts een fotokopie betreft dewelke gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien moet worden herhaald dat Oekraïne gekenmerkt wordt door een hoge graad van corruptie (administratief dossier V. V., stuk 5, map landeninformatie, deel 2; administratief dossier N. F., stuk 5, map landeninformatie, deel 2) waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook bijzonder relatief is.

Inzake het bijgebrachte attest van hun Oekraïense advocaat d.d. 13 december 2019 (bijlage 5 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat hun Oekraïense advocaat in dit attest louter bevestigt dat G. A. F., zijnde de moeder van tweede verzoekende partij, zijn cliënte is. Dit attest is dan ook niet van aard de door verzoekende partijen voorgehouden problemen aan te tonen. Overigens betreft ook dit attest slechts een fotokopie.

Uit de bij het verzoekschrift gevoegde enveloppe (bijlage 6 van het verzoekschrift) blijkt slechts dat verzoekende partijen post hebben ontvangen uit Oekraïne, niets meer, niets minder.

2.2.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier V. V., stukken 4 en 5; administratief dossier N. F., stukken 4 en 5). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partijen aflegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kregen om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming aanvoeren en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch (administratief dossier V. V., stuk 6, verklaring volgend verzoek; administratief dossier N. F., stuk 8, verklaring volgend verzoek). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT